

Penny Reid

Heat

1

Thermochemie

Ik liep door het huis en langs de feestgangers, op zoek naar rust, ruimte en reinheid. Uiteindelijk kwam er een verdoofd gevoel over me heen en ik omarmde het. In feite besloot ik me niet druk te maken en in plaats daarvan te denken aan mijn ideale feestje.

Geef mij maar een kleine, intieme samenkomst van vijf mensen, een etentje waarbij je een-op-een-gesprekken kunt voeren. Waar mensen praten over hedendaagse gebeurtenissen, goede boeken, lekker eten en gek nieuws. Dat was mijn idee van gezelligheid.

Geen drinkfeestjes met honderd mensen op een privé-eiland, met een dj en minderjarige meisjes die in de bosjes braakten terwijl er geslachtsziektes werden overgedragen in de jacuzzi. En dan nog Martin die me negeerde en zat te vrijen met willekeurige meiden.

Dat niet. Dat was niet leuk.

Ik stuitte op de bibliotheek, of een kamer met veel boeken. Het was er erg druk en ik weet vrij zeker dat bepaalde mensen me betastten toen ik me langs de lichamen heen probeerde te wurmen op weg naar de boeken. Ik bekeek de planken en voelde even iets goeds, iets fijns, toen ik *Twintig jaar later* van Alexandre Dumas zag staan. Dat boek wilde ik al een tijdje lezen. Het ging over de drie musketiers, twintig jaar na hun eerste avonturen.

Rechts van me gaf iemand over op het tapijt. Ik wierp een blik op de jongen en bedacht dat als er mensen overgaven op het tapijt het niemand iets zou kunnen schelen als ik een boek zou lenen.

Ik pakte het van de plank, klemde het tegen mijn borst en ging op zoek naar een rustig plekje.

Ik dwaalde wat door het huis en overwoog terug te gaan naar de

opgevoerde golfkarretjes en gewoon buiten op de anderen te wachten, maar dat idee wimpelde ik weg. Er zou niet voldoende licht zijn om te lezen. De slaapkamers wees ik ook af, aangezien die bezet zouden zijn. Een toilet was een voor de hand liggende keuze, maar het was geen goed idee aangezien velen er gebruik van zouden maken, en het zou egoïstisch van me zijn om er eentje bezet te houden zodat ik kon lezen.

Ik probeerde een klein kamertje met een lamp erin te vinden. Op een gegeven moment struikelde ik bijna over Ben, die buiten westen in de gang lag. Ik keek rond en zag Herc rondhangen. Hij praatte met verscheidene meiden en knikte naar me. Ik knikte terug en liep weer verder. Ik besloot dat mijn vermoedens juist waren: Herc was Ben overal gevolgd. Ik vroeg me af of Ben onbedoeld zijn eigen daterapedrug had ingenomen.

Ik herinnerde mezelf eraan dat ik contact moest opnemen met de campuspolitie over Ben als ik weer thuis was. Martin had beloofd het af te handelen, wat dat ook mocht betekenen, maar als dat inhield dat Ben niet de bak in zou draaien, zou ik zelf iets ondernemen.

Ik schudde de gedachte aan Ben de verkrachter van me af en kwam per ongeluk in de wasruimte terecht. Eigenlijk was die perfect. Er lag een schone deken opgevouwen op de wasmachine en er was genoeg licht om te kunnen lezen, dus ik legde de deken goed en sprong op de wasmachine, waar ik met de zachte deken in mijn rug tegen de muur ging zitten en begon te lezen.

Het was echt een fantastisch boek. Ik wist niet hoeveel tijd er verstreek; twee uur, of misschien drie. Die Porthos was echt een relschopper. Zijn capriolen maakten me altijd aan het lachen. Hoewel Athos mijn favoriet was. Ik denk dat dat door zijn tragische verleden kwam. Ik had nogal een zwak voor mannen met een tragisch verleden.

‘Wat ben jij aan het doen?’

Ik keek niet meteen op toen ik Martins stem hoorde. Eerst las ik de alinea uit en toen keek ik pas naar hem, terwijl ik mijn duim op de juiste pagina hield.

Hij droeg een zwembroek en hij was nat; er liepen druppels water langs zijn borst. Hij zag er zo enorm sexy uit. Maar alleen de rech-

terkant van zijn lichaam was te zien, omdat de linkerkant door de deur aan het zicht werd onttrokken. Zijn hand lag nog op de deurkruk en hij leunde iets naar één kant, de kamer in.

Mijn blik dwaalde over zijn postuur en ik stond mezelf toe de schoonheid van Martin Sandeke te waarderen, zoals ik ook de schoonheid van een koud, zielloos standbeeld zou waarderen. Lichamelijk was hij een magnifiek mannelijk exemplaar: stevige spieren, lange ledematen en overal scherpe hoeken. Zelfs zijn slapen deden me kwijlen, vooral nu ik wist dat er in zijn hoofd een gigantisch doch verkeerd aangestuurd brein zat. Hij was echt een van onze mooisten. Zijn voorouders mochten zichzelf wel een schouderklopje geven.

Bij zijn voeten had zich een klein plasje water verzameld, waardoor ik me afvroeg hoe lang hij al in de deuropening stond. Mijn blik ging weer omhoog en ik zag dat zijn gezicht een boze uitdrukking had. Hij zag er razend uit.

Ik schrok een beetje van de irritatie in zijn blik. Toen keek ik de wasruimte rond, op zoek naar de bron van zijn woede. Ik zag dat ik nog steeds alleen was en daarom vermoedde ik dat zijn boosheid op mij gericht moest zijn.

Maar om er zeker van te zijn vroeg ik: ‘Wie, ik?’

‘Ja, jij,’ gromde hij, waarna hij de kamer binnenkwam en de deur achter zich dichtdeed. ‘Wat doe je hier?’

Ik hield het boek omhoog en knikte er met mijn hoofd naar. ‘Ik ben aan het lezen.’

Martin ademde grommend uit. ‘Dat zie ik, Parker. Maar waarom zit je hier verdomme te lezen?’

Ik fronste door zijn gevloek en mijn schouders spanden zich. Ik besefte dat ik eraan gewend was geraakt dat hij vaak vloekte; ik had het als een deel van hem geaccepteerd. Maar dat was voordat hij me liet staan bij de ingang van een feestje waar ik niet eens heen had gewild en voordat ik hem een willekeurige meisje had zien zoenen.

‘Het is het eerste vervolg op *De drie musketiers*. Ik wilde het al een tijd lezen. Het stond op de plank in de bibliotheek, of woonkamer, of wat het dan ook was. Dit huis heeft te veel kamers, dus van de helft weet ik niet eens hoe ze genoemd worden.’

Martin klemde zijn kaken op elkaar en ik kreeg het uitgesproken vermoeden dat hij me wilde wurgen.

‘Parker. Dit is een feest. En jij zit in de wasruimte? Te lezen?’

Ik zweeg even om er zeker van te zijn dat dit geen strikvraag was. Er mankeerde echter niets aan zijn vraag, dus ik knikte langzaam. ‘Ja, dit is een feest. Ik zit in de wasruimte te lezen.’

‘Waarom? Wat is er mis met jou?’

Mijn mond ging open en weer dicht, maar er kwamen geen woorden uit omdat zijn vragen me nog steeds van mijn stuk brachten. Uiteindelijk zei ik: ‘Martin, ik weet niet wat je wilt dat ik zeg of waarom je zo van streek lijkt. Ik zag dit boek toen ik in een van de verscheidene kamers met vele boeken was. Ik wilde het al een tijdje lezen, dus pakte ik het van de plank en vond ik een rustig plekje. Waarom ben je zo boos?’

Hij stormde op me af en ik krabbelde vruchteloos achteruit op de wasmachine. In minder dan twee seconden had hij het boek uit mijn handen getrokken, het op het aanrecht links van me gegooid en zijn handen aan weerszijden van mijn benen geplant. Hij leunde voorover.

Ik besepte dat ik nu mijn pagina in het boek kwijt was. Ik besloot dat niet hardop te zeggen, aangezien zijn ogen buitengewoon woest keken.

Het waren verbolgen blauwe vlammen. Ik zette me schrap; mijn ogen waren opengesperd en waakzaam, en ze knipperden even toen hij een hand hief. Toen hij die gebruikte om mijn haar van mijn schouder te vegen, ontspande ik een beetje.

Toen hij sprak klonk zijn stem laag en gespannen, alsof hij zijn best deed om zijn woede in bedwang te houden. ‘Ik heb je hier mee naartoe genomen als mijn date. Dat was onze afspraak.’

Ik knikte. ‘Ja, dat weet ik.’

‘En in plaats van plezier te maken en met de mensen te kletsen zit je hier een boek te lezen.’

Ik hield mijn toon gelijkmatig en kalm, en probeerde geruststellend te klinken. ‘Ik heb ook plezier; ik lees een boek.’

‘Je probeert me te straffen omdat ik onze weddenschap gewonnen heb en je mee hiernaartoe heb genomen.’

Ik schudde mijn hoofd en hoopte dat hij daardoor de eerlijkheid in mijn ontkenning zou zien. ‘Nee, echt niet. Ik lees graag.’

‘Wie komt er nou naar een feest in een mega landhuis om Dumas te gaan lezen in een wasruimte? Ik heb je twee uur lang gezocht.’

Heeft hij me gezocht? Twee uur lang? Waarom zou hij dat doen?

‘Als je mij hebt lopen zoeken, waarom ben je dan nat?’

‘Er zijn hier zwembaden met grotten en ik heb ze allemaal doorzocht. Je ontloopt me.’

‘Eerlijk gezegd, Martin...’ Ik haalde mijn schouders op. ‘... dacht ik niet dat het je zou opvallen.’

‘Je dacht niet dat het me zou ópvallen?’ brulde hij.

Ik huiverde. ‘Inderdaad.’

Hij knipperde één keer en daarna bewoog hij niet meer. Zijn gelaatstrekken waren helemaal bewegingloos, alsof zijn gezicht in een boze staking was. Ik kon zien dat er zich iets opbouwde achter zijn ogen, zoals je een storm in de verte kunt zien ontstaan. Daarom besloot ik dat ik het maar beter kon uitleggen voordat hij zijn woede niet meer in de hand had.

Ik maakte een snelle handbeweging naar mijn stringbikini. ‘Daarstraks, nadat ik me omgekleed had, ging ik terug naar de veranda en zag ik dat je je handen vol had. En op een gegeven moment had je ook een tong in je mond die niet van jou was, dus ik dacht dat het prima met je ging. Je weet wel; vermaakt, verzorgd en geen behoefte aan mijn escortdiensten.’

Hij deinsde terug en knipperde snel tijdens mijn uitleg, alsof ik water in zijn gezicht had gegooid, en hij rechtte zijn rug. ‘Heb je dat gezien?’ Hij leek verbaasd.

Ik hief mijn handen alsof ik me overgaf, waarna ik knikte en mijn uitleg vervolgde. ‘Maar maak je geen zorgen. Ik begrijp dat het zoenen van willekeurige meisjes helemaal jouw ding is. En zoals ik al die tijd al gezegd heb, is dat nog een reden waarom we niet bij elkaar passen. Want, zoals ik al zei, en dat bedoel ik niet veroordelend: ik hou niet van jongens die andere meiden zoenen. Dat is niet mijn ding. Dus je kan maar beter teruggaan naar je dames. Ik ben hier aan het lezen, dus er is geen haast bij. Maar als je hier wilt blijven slapen, laat het me dan weten, zodat ik een lift kan regelen van Eric

en Sam of van Ray. Zorg er voor je eigen veiligheid wel voor dat de lakens schoon zijn. Ik hoorde een van de jongens in de bibliotheek zeggen dat hij denkt dat hij ringworm heeft. Ik heb niet gevraagd in welke slaapkamer hij was.'

Terwijl ik sprak, vernauwdten Martins ogen zich tot spleetjes en zijn mond vertoonde een droevige trek. Toen ik uitgepraat was, schudde hij subtiel zijn hoofd en keek naar het plafond. Hij rolde met zijn ogen en fluisterde: 'Fuck.'

Zijn gevloek bezorgde me weer een huivering en ik trok mijn neus op terwijl ik naar het boek keek dat hij opzij had gegooid. Ik vroeg me af hoe lang dit gesprek nog ging duren, want ik lag echt in een deuk om Porthos' geintjes.

'Parker...'

Ik beantwoordde zijn blik. Hij zag er niet meer zo kwaad uit, maar wel gefrustreerd. 'Ja?'

Martin stak zijn hand uit alsof hij die op mijn been wilde leggen, maar hij staakte zijn poging toen ik verstijfde. Wéér vloekte hij, schudde hij zijn hoofd en klemde hij zijn kaken op elkaar. 'Luister,' zei hij. 'Als je gebleven was, had je gezien dat ik haar wegduwde. Ik ben niet geïnteresseerd in haar.' Zijn uitdrukking werd meer ontspannen en ik zag een flits van hoopvolle kwetsbaarheid.

Mijn hart maakte een sprongetje.

Stom hart.

Hij legde zijn hand op mijn wang, streek met zijn duim langs mijn kaaklijn en vervolgde: 'Ik ben in geen enkel meisje hier geïnteresseerd, alleen in jou.'

Om te voorkomen dat ik zou fronsen, perste ik mijn lippen op elkaar. Ik wist echter dat mijn ogen mijn ongeloof verraadden, want ik zag Martins frustratie groeien.

Voordat hij verder kon gaan, zei ik: 'Martin, zelfs als ik je zou geloven, wat niet zo is, dan doet het er niet echt toe. Je hebt me bij Ray gedumpt tijdens de rit hiernaartoe. Toen we dit huis binnen liepen heb je me in de steek gelaten. Je liep van me weg en je stelde me aan niemand voor. Je deed alsof ik er niet was. Ik ken hier niemand en ik ben heel slecht in feestjes.'

Zijn blik werd dreigend. 'Gaat het daarom? Ben je in dit hok

omdat je kwaad bent dat ik wegging? Ik dacht dat ik deed wat je wilde. Je zei dat je niet wilde dat ik bezitterig was en om je heen bleef hangen. Is dit een soort straf? Want ik hou niet bepaald van zulke spelletjes of passief-agressieve onzin.'

Ondanks mijn verlangen om kalm te blijven, voelden zijn woorden als benzine op het vuurtje dat in mijn borst brandde, maar dat ik tot nu toe onder controle had weten te houden. Ik werd kwaad en mijn stem werd luider. 'Nee, Martin. Ik ben niet passief-agressief en ik straf mensen niet. Dat is een van mijn leefregels; ik ben eerlijk. Als iets me van streek maakt, dan zal ik het je zeggen. Maar om van streek te kunnen zijn, zou jouw vreselijke gedrag me moeten verbazen. Dat je me achterliet in een kamer vol vreemden en vrouwelijke feestgangers mond-op-mondbeademing gaf, maakte me niet van streek omdat ik niet echt iets anders van jou had verwacht.'

Nu kromp hij ineen. Hij zoog zijn adem naar binnen en rechte zijn rug, terwijl zijn ogen in ijsblokjes veranderden. 'Wat bedoel je daar verdomme mee?'

'Dat jij gewend bent om te krijgen wat en wie je wilt, wanneer je dat wilt. En het zou me niets uitmaken als je op dit moment boven was, verwickeld in een enorme orgie met de ringwormbende. Want ik heb altijd geweten dat je een eikel bent die niet weet hoe hij mensen fatsoenlijk moet behandelen.'

Zijn mond viel open, waarschijnlijk door mijn woorden en mijn vijandige toon, en hij keek me aan. Hij leek verbijsterd en sprakeloos.

Ik vond het niet prettig om boos te worden. Eigenlijk was ik er trots op dat ik zo gemoedelijk was, dat ik mijn reacties onder controle had en nooit uit mijn slof schoot. Daarom was dit controleverlies weer een irritante, nieuwe ontwikkeling sinds ik met die eikel van een Martin Sandeke omging.

Uiteindelijk wist hij iets uit te brengen, hoewel hij verrassend genoeg niet meer zo kwaad klonk. 'Als het je niet bevalt hoe ik je behandel, waarom laat je je dan telkens opnieuw door me zoenen?'

'Gelegenheid en lust.'

Oei, dat was hatelijk.

Hij kromp ineen alsof ik hem geslagen had en wendde zijn blik af.

Ik had met hem te doen en daarom slaakte ik een enorme, spij-
tige zucht. Mijn woorden kwamen er haastig uit: ‘Dat is niet waar.
Het spijt me. Dat had ik niet moeten zeggen. Eerlijk gezegd...’

Hij keek me aan, en ik vergat mezelf door de rauwe emotie in zijn
blik.

Ik vergat voorzichtig te zijn. Zonder na te denken vertelde ik hem
de complete, beschamende waarheid. ‘Je bent slim, soms zelfs bril-
jant - wat ik heel opwindend vind – en je bent grappig en charmant
als je daar zin in hebt. En soms behandel je me goed en met respect.
Je kunt ook goed zoenen. Eerst dacht ik dat het door mijn gebrek
aan ervaring kwam, maar nu denk ik dat je gewoon een uitzonderlijk
goede zoener bent. Ik vind het fijn om je te zoenen, het voelt goed.
Ik hou van het gevoel dat je me geeft als je me aanraakt. Maar wat
goed voelt hoeft niet per se goed voor me te zijn en ik neem geen
genoegen met iemand die me soms goed behandelt. Dan ben ik
liever alleen.’

Toen ik klaar was met mijn onverwachte speech kwam het ver-
doofde gevoel terug. Ik keek naar hem op een manier waarvan ik
hoopte dat die duidelijk maakte dat ik de situatie accepteerde en dat
een relatie tussen ons onmogelijk was, en ik wilde mijn boek pakken.
Dit alles deed ik terwijl ik probeerde mijn blos van schaamte te
onderdrukken.

‘Als je me nu wilt excuseren; Porthos is nogal charmant en ik wil
dit hoofdstuk graag uitlezen voordat ik wegga.’

Martins blik ging van mij naar het boek. Voordat ik doorhad wat
zijn bedoelingen waren, trok hij het boek uit mijn handen en gooide
het over zijn schouder. Ik slaakte een ongelukkig gillette van verba-
zing, maar ik kon het boek niet oppakken omdat Martin nu dicht bij
me stond. Hij greep me bij mijn middel en trok me naar voren, zodat
hij tussen mijn benen stond en zijn borst tegen de mijne drukte.

Mijn gedachten waren dan misschien ongevoelig voor hem, tus-
sen mijn benen was dat niet het geval. Ik zoog mijn adem naar bin-
nen toen we elkaar raakten en alles in me spande zich aan en zette
zich schrap voor zijn aanraking.

Hij keek me langdurig aan en ik schaam me om het toe te geven,
maar mijn hart sloeg vier keer zo snel en mijn lichaam reageerde door

zich steviger tegen hem aan te drukken. Toen hij sprak was zijn stem een grommend, vijandig gefluister. ‘Luister verdomme eens één seconde naar me, ja?’

Ik fluisterde ook, maar alleen omdat hij dat deed. ‘Alleen als je ophoudt het v-woord te gebruiken alsof je betaald krijgt voor elke keer dat je het uitspreekt.’

‘Ik gebruik verdomme elk verdomd woord dat ik wil gebruiken, wanneer ik dat verdomme wil,’ fluisterde hij.

Ik schudde mijn hoofd en praatte voornamelijk tegen de andere wasmachine en de twee drogers die tegen de muur stonden. ‘En weer bewijs je mijn gelijk, eikel.’

‘Kaitlyn, je bent irritant.’

‘Dat gevoel is wederzijds, eikel.’

‘Vooral als je gelijk hebt.’

‘Nou, je kunt...’ Ik zweeg even en knipperde met mijn ogen door die schokkende woorden. ‘Wacht even, wat?’

Zijn blik gleed over mijn gezicht en de spanning in zijn lichaam nam af.

Vanuit mijn ooghoeken zag ik dat hij zijn armen om me heen sloeg en dat zijn hand onder mijn bikinibroekje gleed, langs mijn blote rug.

‘Het spijt me.’ Zijn stem was nog steeds een grommend gefluister.

Ik kneep mijn ogen samen en probeerde zijn woorden te doorzien, op zoek naar bedrog. Ik probeerde ook de fladderende vlinders in mijn buik en het kippenvel te negeren dat zich verspreidde vanaf de plek waar zijn hand lag.

Een mooie man is het krachtigste wapen van de duivel.

Een paar seconden verstreken terwijl we elkaar aankeken. Ik vroeg me af of ik er net zo vijandig uitzag als hij.

Ik antwoordde: ‘Weet je eigenlijk wel waarvoor je je excuses aanbiedt?’

‘Ja.’ Hij gromde weer.

‘Waarvoor dan?’

‘Voor het feit dat ik je niet alleen had moeten laten toen we hier aankwamen. Ik had je dicht bij me moeten houden en ik had Danielle me niet mogen laten aanraken, niet nu wij samen zijn.’

Mijn hersenen struikelden over het woord ‘samen’ en ik fronste verward door zijn nauwkeurige lijstje van overtredingen. ‘Dit lijkt me een wonderbaarlijk plotselinge verontschuldiging.’

Zijn kaak spande zich. ‘Ga je nu echt moeilijk doen over mijn excuses?’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Nee. Nee, dat ga ik niet doen. Ik aanvaard je excuses. Bedankt.’

Zijn ogen keken in de mijne en vervolgens naar mijn mond. ‘Nu is het jouw beurt.’

‘Mijn beurt?’

‘Jouw beurt om je excuses aan te bieden.’

Mijn wenkbrauwen schoten omhoog. ‘Waarvoor moet ik mijn excuses aanbieden?’

‘Voor het feit dat je er altijd van uitgaat dat ik een klootzak ben.’

Nu was het mijn beurt hem aan te kijken en hij bewoog zijn kin richting die van mij. Onze monden waren slechts centimeters van elkaar verwijderd.

‘Ik liet je niet alleen omdat ik een klootzak wilde zijn. Ik wilde je de ruimte geven. Ik dacht dat ik je wel weer zou vinden en je kon bewijzen dat ik je vertrouwde. Ik weet niet hoe ik in je buurt moet zijn zonder bezitterig te doen, want elke keer als er een jongen naar je kijkt wil ik zijn kop eraf rukken. Ik ben nog nooit samen met iemand naar een feestje geweest. Ik ken de meidenregels niet. Dit is nieuw voor me. En ik zoende Daniëlle niet. Zij zoende mij en ik duwde haar weg, maar toen dat gebeurde was jij alweer gevlogen. Anders had je wel gezien dat ik haar afwees.’

Mijn mond ging open en weer dicht. Ik was geschokt. Zijn woorden schokten me.

Hij was nog niet klaar. ‘Je hebt me beloofd dat je het zou proberen. Maar je hebt je beslissing over mij al genomen. Hier zitten en mij ontlopen is niet proberen. Zien hoe een andere meid me zoent en vervolgens weglopen is niet proberen, en hetzelfde geldt voor het feit dat je het ergste van me verwacht. Dus je doet dit écht of je breekt je belofte. Maar leg niet alles bij mij neer. Ik kan verdomme geen gedachten lezen.’

Ik stond perplex en mopperde zachtjes: ‘Oké, het spijt me. Het

spijt me dat ik van het ergste uitging. Dat had ik niet moeten doen.'

'Excuses aanvaard. Kus me nu maar.'

Ik ontweek zijn mond door opzij te leunen terwijl ik mijn handen tegen zijn borst plantte. 'Wacht even. Ik ben in de war. Wat wilde je dat ik deed? Naar jullie toe lopen en die meid de haren uit het hoofd trekken?'

'Ja.' Het woord klonk krachtig en hij knikte terwijl hij het zei. Zijn blik dwaalde af naar mijn borsten. Ze werden nauwelijks bedekt door de kleine driehoekjes van mijn bikinitopje en het voelde alsof ik tepelstickers en flosdraad droeg. Martin leek het zowel geweldig als vreselijk te vinden, want hij slaakte een zucht die gefrustreerd en afgeleid klonk terwijl hij me weer in de ogen keek. 'Ja, als je om me geeft wel.'

'Martin... Ik ben...' Ik schudde mijn hoofd en kwam niet op de woorden. Die kleine etters hadden zich in elk deeltje van mijn hersenen verstoort.

Uiteindelijk lukte het me te zeggen: 'Zo ben ik niet. Ik ga niet deelnemen aan een wedstrijd die ik niet kan winnen.'

Zijn hand verplaatste zich van mijn rug naar mijn middel, zijn duim trok voorzichtig een cirkel over mijn ribben en kietelde me, streelde me, voelde me. 'Je had haar echt wel aangekund. Ze is geen goede vechter. Ze is rechtshandig.'

Ik lachte, want wat hij zei was belachelijk en daardoor grappig, en ik was opgelucht dat hij zelfs na onze serieuze woordenwisseling de spanning met humor probeerde te doorbreken. 'Dat bedoelde ik niet. Ik weet dat ik haar buiten westen had kunnen slaan. Ze heeft waarschijnlijk al dagen niet gegeten, de arme schat.'

'Wat bedoel je dan? Want jij bent het enige bootje in deze zeilwedstrijd.'

Ik schudde mijn hoofd en voelde me blij, verdrietig en alles daartussenin. 'Ik weet niet hoe ik dit moet aanpakken. Ik ben het soort meisje dat zich waardig terugtrekt in plaats van op een feestje te gaan vechten om haar vent. Zeker wanneer mijn tegenstander een supermodel is.'

Martins blik was ernstig en streng, en zijn duim verstijfde op mijn huid. 'Als ik een supermodel wilde, zou ik hier niet met jou zijn.'

Ik trok mijn neus op. Het klonk als een compliment, maar ook als een belediging. Ik had niet de illusie dat ik een supermodel was, maar voor mij klonken zijn woorden als: ‘Als ik iemand wilde die er goed uitzag, zou ik niet met jou samen zijn.’ Ik wist dat dat oneerlijk was en dat ik zijn woorden verdraaide, dus die verknipte interpretatie verwierp ik, maar het knagende gevoel bleef.

Hij zuchtte grommend en rolde met zijn ogen. ‘Dat is niet... Dat kwam er verkeerd uit. Wat ik bedoelde is: ja, natuurlijk wil ik iemand die mooi is. Maar jij bent zoveel meer dan dat. Waarom zou ik het alleen in een skiff opnemen tegen acht man? Dat zou ik niet doen.’

‘Een skiff?’

‘Ja. Dat is een bootje met één roeier en twee roeispanten. Een lange boot met acht roeiers erin zou zo’n bootje keer op keer verslaan.’

Ik keek hem met samengeknepen ogen aan en knikte. Toen pers- te ik mijn lippen op elkaar om niet in lachen uit te barsten door zijn mannelijke roei-analogie. Ik liet hem weten dat ik de kern van zijn boodschap begreep en het gesprek niet wilde verstoren. Hij ver- volgde: ‘Maar ik wil dat je vecht, niet dat je je waardig terugtrekt. Als je iets wilt, dan vecht je ervoor.’

Ik keek naar zijn hals en zag hem slikken. Ik ademde in en hield mijn adem vast, wist niet wat ik moest zeggen of hoe ik verder moest gaan. Ik had niet verwacht dat de discussie deze wending zou krijgen.

‘Kijk me aan,’ zei hij, en dat deed ik.

‘Als je iets wilt, dan vecht je ervoor,’ herhaalde hij. De druk van zijn handen op mijn lichaam nam toe en vertelde me dat hij me wilde, dat hij voor me zou vechten.

Toen vroeg hij: ‘Wil je me?’

Ik keek hem even aan terwijl het antwoord zich meteen vormde in mijn hoofd, maar ik aarzelde. Ik had het gevoel dat het feit dat ik hem wilde Martin macht over me zou geven, macht waaraan ik me nog niet wilde overgeven.

Hij moest gezien hebben dat ik ermee worstelde, want voordat ik iets kon zeggen opperde hij: ‘Je hoeft niet meteen antwoord te geven. Vertel het me maar wanneer je er klaar voor bent, oké?’

Ik knikte en slaakte een bibberende zucht. ‘Martin...’

‘Sst, luister gewoon naar me.’ Hij likte zijn lippen en zijn mond was slechts een paar centimeter van de mijne verwijderd. Zijn ogen vertelden me dat hij geïnteresseerd en betrokken was en de rest van zijn lichaam straalde uit dat hij de waarheid sprak. Ik was misschien geen elegante schoonheid, maar zijn lichaam wilde mijn lichaam.

Uiteindelijk vervolgde hij met een schor, verleidelijk gefluister: ‘Misschien heb je gelijk. Misschien weet ik niet hoe ik mensen moet behandelen. Maar ik meende het toen ik zei... Verdomme, ik wil je. Ik vind je leuk en ik ga er helemaal voor. Ik ben geen leugenaar en ik doe mijn best. Je moet me een stukje tegemoetkomen.’

Ik knikte en voelde me niet langer verdoofd.

Voordat hij zich bewoog las ik de intentie in zijn ogen en ik huiverde van verwachting. Zijn hand gleed van mijn ribben naar mijn nek en trok aan het smalle koordje dat mijn bikinitopje op zijn plaats hield. Hij was héél dicht bij me, het dunne ding werkte meteen mee en de kleine driehoekjes die vruchteloos mijn D-cup ondersteunden vielen van me af, waardoor ik ontbloot werd.

‘Ik wil je aanraken,’ zei hij terwijl hij de daad bij het woord voegde. Beide handen gleden naar hun plek, ze masseerden en kneedden.

Ik zuchtte en kromde mijn rug om zijn heerlijk ruwe handen tegemoet te komen.

‘Ik wil ook dat je me aanraakt,’ fluisterde ik, en ik hapte naar adem. Zijn vingers trokken aan mijn tepels waardoor een vloeibaar vuur zich door mijn lijf verspreidde.

Hij boog zijn hoofd en beet in mijn hals, waarna hij de twee zuigplekjes die hij gisteren had achtergelaten teder kustte. ‘Die beval- len me wel. Ik zie graag mijn markering op jou.’

Hij streek met zijn knokkels heen en weer over de strakke ronding van mijn borsten. Ik probeerde mezelf steviger tegen hem aan te drukken en ik wilde zijn handpalmen voelen in plaats van deze lichte, gekmakende streling van zijn knokkels.

Ik trilde toen hij mijn oor likte en vervolgens voelde ik zijn hete adem op mijn kaak en nek. ‘Ik wil je proeven.’

Ik kreunde toen ik even een beeld voor me zag: Martin die voorovergebogen op zijn knieën zat, zijn mond op mijn intieme plekje, likkend, zuigend en proevend, terwijl ik achteroverleunde op de

wasmachine en zijn blauwe ogen me aankeken. Een duister, genot-zuchtig deel van mij raakte geobsedeerd door dit idee. ‘O, doe dat alsjeblieft,’ zei ik hijgend. De tijd van trots was duidelijk voorbij.

Hij gniffelde. Het klonk ondeugend, hees en heel gemeen. Het verbaasde me niet dat een ondeugende en gemene Martin Sandeke heel sexy was. Ik wilde wanhopig graag toegeven aan de behoeften van mijn lichaam, dus ik streek met mijn vingers via zijn borst naar zijn buik en vervolgens in zijn zwembroek.

Verbijsterd zoog hij zijn adem naar binnen en ik voelde zijn spieren spannen terwijl ik zijn lengte in mijn hand nam en hem vastgreep. Het gevoel daarvan, de hardheid en de dikheid, wond me op. Het was zijn meest begeerlijke lichaamsdeel en ik voelde het pulseren tussen mijn benen, door een opwindende soort macht die ik plotseling voelde.

‘O, fuck,’ zei hij hijgend. Hij sloot zijn ogen en zijn heupen bewogen in een onelegant, wild ritme.

‘Verbaasd?’ vroeg ik. Ik was zelf wel verbaasd, door mijn vrijpostige lef.

Zijn lach klonk verstikt en geplaagd. ‘Je moet ophouden,’ zei hij, maar hij drukte zichzelf nog steviger in mijn hand.

‘Want anders?’

‘Anders spuit ik over je tietten.’

Daar dacht ik even over na. Ik had iets dergelijks vorig jaar in een pornofilm gezien en ik had gehuiverd en iets van walging gevoeld. Maar met Martin klonk het heel sexy. Ik had er geen problemen mee. ‘Oké.’

‘Dat moet je alleen zeggen als je het meent.’ Hij zag er woest en wild uit, en ik wist dat hij probeerde een duistere impuls te onderdrukken.

‘Ik meen het.’

Hij gromde, drukte toen zijn mond op de mijne en verslond me; zijn lippen en tong gingen tekeer op een wanhopige en bijna kwade manier. Hij trok zijn zwembroek naar beneden en legde toen zijn hand op de mijne, die hem nog steeds vasthield. Hij begeleidde me en streeelde zichzelf hardhandig. Ik voelde hem trillen en hij maakte zijn mond los van de mijne om haperend naar lucht te happen. ‘Fuck, fuck, fuck,’ zei hij.

‘Zeg mijn naam,’ fluisterde ik. Het constante gevloek werkte echt op mijn zenuwen. Daarom bood ik hem een alternatief. ‘Zeg maar Kaitlyn.’

Zijn ogen schitterden. Zijn heupen stootten tegen mijn handpalm en met op elkaar geklemde kaken gromde hij: ‘Kaitlyn.’

Ik glimlachte, en daardoor kreunde hij. Zijn hoofd viel tegen mijn schouder aan en zijn handen grepen mijn billen. Hij scandeerde: ‘Kaitlyn, Kaitlyn, Kaitlyn,’ en eerlijk gezegd wond dat me op. Al snel hijgde ik.

Een van zijn handen verplaatste zich naar mijn borst, die hij ruw behandelde door te grijpen en knijpen terwijl hij met zijn scherpe tanden in mijn schouder beet. Hij stootte in mijn hand. ‘O, god, Kaitlyn.’ De woorden klonken strak maar toch ongecontroleerd. Al zijn spieren spanden zich aan. Zijn handen pakten me steviger vast, zo hard dat ik me afvroeg of ik blauwe plekken zou krijgen, en eindelijk begreep ik wat mensen bedoelden als ze zeiden: ‘overspoeld worden’.

Want Martin overspoelde me, mijn hele lichaam. En ja, een deel daarvan kwam op mijn borsten terecht. Ik was er niet op voorbereid, dus ik hapte naar adem voordat ik moest lachen om mijn eigen verbazing.

Natuurlijk had ik pornofilms gezien waarin mannen ejaculeerden. Maar Martins zaad leek gelanceerd te worden en het was ook veel meer dan ik in de vieze filmpjes had gezien.

Zijn ademhaling klonk haperend en hij liet zich tegen me aan zakken terwijl zijn greep verslapte en hij niet meer trilde. Met één hand streelde ik zijn rug, van zijn schouders tot zijn stuitje en weer terug. Ik voelde en hoorde hem zuchten. Het klonk tevreden, dus ik bleef hem strelen en kalmeren.

Hij drukte een kus op mijn schouder en hield zijn mond daar terwijl zijn hart tot rust kwam.

‘Ik wist niet dat hij dat zou gaan doen,’ zei ik plotseling, waarmee ik mijn gedachte uitsprak.

Hij verstarde een klein beetje en trok zich net genoeg terug om me aan te kunnen kijken. ‘Je wist niet dat wie wat ging doen?’

‘Je...’ Ik aarzelde en voelde me onverklaarbaar beschaamd. Het was gek; ik vond het niet erg om het te dóén, maar erover praten gaf

me een preuts en ongemakkelijk gevoel. Ik kuchte en was vastbesloten me erdoorheen te slaan en geen uilskuiken te zijn. Dus ik zei dapper: 'Ik wist niet dat je ejaculaat er zo uit zou spuiten.'

Hij trok zijn wenkbrauwen op en schonk me een verbaasd, scheef glimlachje. 'Mijn ejaculaat?'

'Ja. Als een kanonschot van zaad, en er was – is – erg veel van. Het zit overal.'

Martin lachte verbaasd en keek me aan alsof ik vreemd en tegelijk ook geweldig was. Maar toen werd hij ineens ernstig en vroeg: 'Voel je je... onprettig?' Hij schoof een stukje opzij, alsof hij een van de washandjes wilde pakken die opgevouwen op de droger lagen.

'Nee. Niet echt. Maar het begint wel wat koud te worden.'

Hij keek me aan en ik keek terug. Ik wist niet wat ik moest doen, hoe ik zijn penis moest loslaten, want mijn hand lag er nog steeds omheen. Dus ik probeerde hem weer te strelen.

Hij kromp ineen, sprong weg en hapte naar adem. 'Kaitlyn, nee. Niet doen.'

'Sorry. Ik wilde niet... Ik bedoel, ik weet niet wat ik moet doen na...'

Hij zuchtte, zette zijn handen op zijn heupen en liet zijn kin op zijn borst zakken, maar ik zag dat hij een beetje glimlachte.

In de tussentijd deed ik wat ieder ander in mijn situatie zou doen. Ik leunde achterover op de wasmachine en bekeek hem eens goed, want Martin Sandeke was naakt. Hij was helemaal naakt. En hij was idioot mooi. Ik ben niet gek, dus natuurlijk ging ik dit moment uitbuiten.

Ik zuchtte en beet op mijn lip, want ik was nog steeds opgewonden en hij was naakt. Nu had ik pas echt mooi beeldmateriaal om aan te denken voor het slapen gaan.

Hij keek op door het geluid van mijn zucht en zijn blik gleed met een schijnbaar hongerige dwang over mijn lichaam. Hij moest gezien hebben dat ik hetzelfde deed, want hij grijnsde. Martin slenterde naar voren, pakte een washandje en veegde mijn borst en buik schoon. Hij deed dit rustiger en zorgvuldiger dan nodig was.

Tijdens deze voorzichtige behandeling begon ik me ineens geremd te voelen; niet omdat ik me schaamde voor mijn lichaam, maar

omdat ik het niet gewend was zo tentoongesteld te worden. Ik was het niet gewend bekeken te worden terwijl ik naakt was, verlangend of op een andere manier. Ik was altijd bescheiden geweest en daarom bedekte ik mezelf toen hij het vieze washandje op de grond gooide.

Martin hield me tegen door zijn handen op de mijne te leggen. ‘Wat doe je?’

‘Ik bedek me.’

‘Waarom?’

‘Omdat...’ Ik keek de ruimte rond en voelde me vreemd beschaamd. Toen antwoordde ik eerlijk: ‘Omdat ik het niet gewend ben zo blootgesteld te zijn.’

Martin liet mijn hand los en ik knoopte het koordje vast, maar toen gleed zijn hand onder mijn bikinitopje en masseerde me, streelde me, nam bezit van me. Het leek bijna alsof hij duidelijk wilde maken dat het niet uitmaakte of ik mezelf bedekte; hij mocht mijn lichaam aanraken op de manier waarop hij dat wilde. Dit was verwarrend omdat het me opwond. Ik voelde me gedomineerd en dat beviel me.

Hij rees boven me uit en keek op me neer, zo lang en sterk en krachtig als hij was. En naakt. ‘Je hebt zulke heerlijke borsten,’ fluis-terde hij, waarna hij aan mijn lippen knabbelde en er met zijn tong overheen streek.

‘O, is dat zo?’ vroeg ik hijgend.

Ik voelde dat hij weer grijnsde. ‘Ja, dat is zo.’

‘Heerlijk?’

‘En verrukkelijk.’

‘Echt? Hebben ze een smaakje?’

‘Ja, ze smaken naar Kaitlyn, en nu ook naar Martin. Ik vraag me af hoe de rest van jou smaakt.’

Mijn ogen schoten naar de deur achter hem, terwijl geluiden van luidruchtige, ruziënde feestgangers kwamen en gingen en het kleine wereldje dat we in de wasruimte gecreëerd hadden binnendrongen. Ik ademde diep in en onderdrukte mijn verlangen. Ik was deze avond al ver genoeg uit mijn comfortzone gestapt. Ik had tijd nodig om na te denken en me te herpakken.

Dus ik schudde mijn hoofd en keek Martin weer aan. ‘Nee, nee. Het is goed zo.’

Verbaasd trok hij een wenkbrauw op. ‘Het is goed zo?’

Ik knikte. ‘Ja. Het was leuk om naar je te kijken en, eh... om je aan te raken. Het is goed zo.’

Hij keek me onderzoekend aan en zijn ogen vernauwden zich tot spleetjes. ‘Wat als ik het niet goed vind zo?’

Ik keek van links naar rechts terwijl ik probeerde te bedenken waarom hij het niet goed zou vinden zo. ‘Heb ik het niet goed gedaan?’

‘Zeker wel. Je hebt het geweldig gedaan. Dat bedoelde ik niet. Wat als...’ Hij zweeg even en bekeek me van top tot teen, waardoor ik kippenvel kreeg. Hij pakte mijn hand en bracht mijn middelvinger naar zijn mond.

Ik was gefascineerd toen hij erop zoog en er met zijn tong rondjes omheen draaide. Ik kreunde, echt waar. Want de binnenkant van zijn mond voelde als de hemelpoort. ‘O, Martin, wat doe je?’

Hij trok mijn vinger uit zijn mond en streek ermee over zijn onderlip.

‘Ik wil je proeven, Kaitlyn. Ik wil je neuken met mijn tong.’

Ik huiverde krampachtig en omdat ik geen idee had hoe ik daarop moest reageren, zei ik: ‘Ik heb geen idee hoe ik daarop moet reageren.’

‘Zeg gewoon ja. Zeg: “Ja, Martin. Ik wil dat je me neukt... met je tong.”’

‘Ik denk niet dat ik in staat ben dat hardop te zeggen. Zo extravert ben ik niet.’

Hij grinnikte, bracht mijn knokkels naar zijn mond en gleed met de eerdergenoemde tong langs de achterkant van mijn middel- en wijsvinger en het plekje ertussenin. Ik hapte naar adem, want dat plekje leek een soort wormgat te zijn dat rechtstreeks in verbinding stond met mijn clitoris.

Ik trok mijn hand weg en sprong van de wasmachine af, waardoor ik plotseling voor hem stond en hij gedwongen was een stap achteruit te zetten. Hij wilde me vastpakken maar ik drukte mijn handen tegen zijn borst – zijn stomme, perfecte borst – en hield hem op afstand.

‘Ik... Ik heb even een momentje nodig.’

‘Kaitlyn...’

‘Nee, nee, nee. Ik heb eventjes nodig.’

‘Laat me...’

‘Ik denk niet dat ik daar klaar voor ben, oké?’

Hij zette me klem door zijn handen op de wasmachine achter me te planten. ‘Daarnet leek je er anders wel klaar voor.’ Zijn stem klonk plagerig en er klonk een sensuele belofte in door, waardoor het kriebelde tussen mijn benen. Ik denk dat de plek tussen mijn benen de voorzitter is van Martin Sandekes fanclub der sensuele beloften.

Ik schudde mijn hoofd en keek naar hem op. De woorden kwamen er gehaast uit. ‘Dat was ik niet. Ik bedoel, ik wilde wel dat je het zou doen, maar ik denk dat ik er nu nog niet klaar voor ben. Ik heb gistermiddag pas mijn eerste orgasme gehad en vrijdag hebben we voor het eerst gezoend. Vrijdag. Zo snel wil ik niet gaan. Ik heb tijd nodig om me aan te passen aan veranderingen en hun betekenis te verwerken.’

Zijn brandende blik werd minder intens en meer bedachtzaam, en hij ging rechtop staan om me wat ruimte te geven.

Ik vervolgde: ‘Als ik blijf toegeven op het moment zelf, dan heeft niets van dit alles enige betekenis.’

Die laatste zin leek een enorm verschil te maken. Hij zette twee stappen achteruit en tot mijn verbazing knikte hij. ‘Dat klinkt logisch.’

Ik vouwde mijn handen in elkaar en knikte ook. ‘Ja, toch? Ik bedoel, we kunnen elkaar wel bespringen in deze wasruimte, maar wat zou dat nou echt betekenen? Het zou goed voelen, héél erg goed, maar...’

‘Maar het zou geen betekenis voor je hebben,’ maakte hij mijn zin af terwijl hij me onderzoekend aankeek. Martins stem werd dieper en zijn blik open en ernstig. ‘Ik wil dat het betekenis heeft, Parker. En ik vind het prima om met sommige dingen te wachten, maar toch wil ik je aanraken.’

Ik schonk hem een glimlachje en zette mijn handen op mijn heupen. Ik voelde me een beetje dwaas nu ik zo voor hem stond, pratend over de betekenis van lichamelijke intimiteit, terwijl de restanten van zijn sperma op mijn borst en buik opdroogden. ‘En ik wil ook dat je me aanraakt, Martin. Dat hoort bij dit hele dating-

gebeuren, denk ik. Het punt is dat we het proberen te ontdekken, toch? En ik denk dat ons dat gaat lukken.'

'Mooi.' Hij haastte zich naar voren, alsof hij dicht bij me wilde zijn. Hij bewoog zijn handen richting mijn heupen, bedacht zich en legde ze toen onschuldig op mijn schouders. 'Mooi. We denken er hetzelfde over.'

'Mooi.' Ik grijnsde en voelde me opgewonden.

Ik realiseerde me dat ik voor het eerst serieus dacht dat het wel eens zou kunnen gaan werken tussen ons. Voorheen was ik op mijn hoede geweest en probeerde ik de nulhypothese te bewijzen; ik was erop voorbereid dat Martin het zou verpesten of dat hij zou beseffen dat zijn interesse in mij misplaatst was en van voorbijgaande aard.

Hij moest een verandering in mijn gezichtsuitdrukking hebben gezien, want hij glimlachte lieflijk en hoopvol. 'Heb je zin in taco's?' vroeg hij.

'Wat? Hier? Nu? Hebben ze taco's?'

'Ja.' Martins blik gleed over mijn gezicht en zijn ogen twinkelden door mijn enthousiasme. 'Ze hebben een tacobar.'

'O, mijn god.' Ik staarde hem even met open mond aan en knikte toen heftig terwijl ik uitriep: 'Leukste feestje ooit!'